

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 24. Julii Papæ Epistola.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. riuſ: *Ex SS. Scripturis doctis sumus, De*
 A. C. 342. *vinitatem Patris, & Filii eſſe indiviſi-*
ibid. n. 3. *lem, nam ſi quis ſeparet Filium, id eſt*
Verbum, a Deo omnipotente, neceſſe eſt
ut duos Deos credat, quod a vera Doctri-
na alienum eſt, aut confiteatur, Verbum
non eſſe Deum, quod nihilo minus a ſan-
Catholica abhorret, dicente Evangeliſta
 & *Deus erat Verbum. Ego certiffimum*
 Joan. I. *neo, Filium eſſe Virtutem Patris inſepa-*
rabilem, & indiviſibilem, cum JEſu
 Jo. 14. 10. *Chriſtus ipſe dicat: Pater in me eſt, &*
ego in Patre ſum. Et iterum: Pater, &
ego unum ſumus. Item: qui videt me
 Jo. 10. 30. *videt & Patrem. Hæc eſt fides, quam*
SS. Scripturis hauſi, & a Patribus noſtris
Spiritualibus accepi. Hanc in Eccleſia Do-
prædico, hanc modo tibi ſcriptam tradidit
aliud exemplum apud me reſervo, & rog-
te, ut ejus deſcriptionem in epiſtola, quam
ad Episcopos daturus eſ, inſeras, ne forte
aliqui, quibus animi mei ſenſa ignota ſunt,
calumniatoribus meis fidem adhibeant, &
decipiantur. Talis fuit Marcelli Ancyra-
ni commentarius.

§. XXIV.

Julii Papæ epiſtola.

Ap. Athan. *C*oncilio Romano hæc Marcelli profes-
 Apol. 2. p. ſio ſatisfecit; ſimulque Athanaſius
 736. & to. 2. Marcellus, & Aſclepas innocentes, male
 Conc. p. 193. damnati.

damnati, & sine causa depositi pronun- Sæculum IV.
tiantur. Credibile est, etiam alios Epis- A. C. 342.
cops, qui advenerant, ut de illatis sibi Sozom. III.
injuriis quererentur, fuisse restitutos. c. 5. ib. c. 6.
Omnium vero consilio audito, Julius Pa-
pa ad Orientales scripsit in hunc modum:
*Julius, Danio, Flaccillo, Narcisso, Euse-
bio, Mari, Macedonio, Theodoro, aliisque,
qui Antiochia ad nos scripserunt, fratri-
bus nostris in Domino nostro Salutem!*
Danius, seu Dianeus, qui hic primus po-
nitur, erat Episcopus Cæsareæ in Cappa-
docia. Eusebius iste verosimiliter est
Episcopus Emesinus. Post hoc exordium
sequens est epistolæ tenor: *Litteras ve-
stras, quas mihi Presbyteri mei Elpidius,
& Philoxenes attulerunt, legi, & satis
mirari non potui, quod mihi, in charita-
te, & simplicitate cordis scribenti, stilo
baud sane congruo, verbisque contentio-
nem, fastum, & sæcularem jactantiam
sapientibus, responderitis, talia a fide
Christiana sunt alienissima; cum in cha-
ritate vobis scripserim, simili charitate,
& non in Spiritu dissensionis respondere
vos oportuit; quid enim, an non chari-
tate urgente nisi ad vos Presbyteros, ut
afflictis compateremur? & illos, qui mihi
scripserant, ut venirent, hortatus sum, ut
arumnæ fratrum nostrorum, & accusa-
tiones, contra vos allatæ, finem habe-
rent?*

Hist. Eccles. Tom. III.

Ee

De-

Sæculum IV

A. C. 342.

p. 740.

Deinde subjungit: *si, qui vestram epistolam dictavit, vanam Rhetoricæ laudat aucupatus est, haud sane viro Ecclesiæ digna cogitavit. In negotiis Ecclesiæ verborum ostentatione agendum, sed canonibus Apostolicis, maxima adhibita cura ne cuiquam scandalo simus. Si quæ gloria, & contentiones inter tales, quibus curta supellex, exortæ, huic epistolæ vestræ causam dederunt, at non debebat super iracundiam eorum occidere, aut iracundiam ita coercere oportebat, ne in litteris publicis appareret. Quid enim invenisset in epistola mea, cur irascamini? an quod vos ad Concilium invitaverim? multo magis gaudere vos decuisset; nam qui de peccatis suis securi sunt, ea ab aliis examinari non succensent, nec timent, ne lata sententia, semel justa, naturam exuat. Hoc magnum Concilium Nicænum permisisse, & unius Concilii Decreta in sequenti ad examen revocari possint, sicque iudices futurorum latæ suæ sententiæ iudicium timentes, majori sollicitudine in causæ æquitatem inquirent, & tandem ne partes animo, pravis affectibus in transversam aliam pronuntiatum fuisse credere possint. Hoc regulam honeste rejicere non potestis, non quod semel in Ecclesia in consuetudinem transiit, & a Conciliis confirmatum est, a paucis aboleri non debet.*

Julius

Julius Papa ulterius Eusebianis ex-
 probrat, quantum sanæ rationi adver-
 sentur, dum invitatos se ad Concilium
 queruntur, quod tamen ipsi per suos De-
 legatos Macarium Presbyterum, & Dia-
 conos Martyrium, & Hesygium postu-
 lassent, tunc, cum a legatis Athanasii con-
 victi, erubescere coacti fuissent. Inde
 transit ad aliam querelam, quam Eusebia-
 ni moverant; dicebant, quæcunque in
 aliquo Concilio rata fuissent habita, in
 nullo alio infirmari posse debere, probro-
 sum esse judici, si alio judicio ejus sen-
 tentia ad trutinam revocetur; hæc di-
 cendi causa erat, ut Concilia sua Tyrien-
 se, & Constantinopolitanum defende-
 rent; ad hæc autem Julius respondebat:
*Attendite fratres mei, ego vobis ostendam,
 quinam illi sint, qui Concilio probrum in-
 tulerint, quinam latam sententiam con-
 tempserint, & ne quemquam nominem, ea
 solum referam, quæ nuper facta sunt, & sine
 audientium horrore percipi nequeunt; Ari-
 ani, ab Alexandro Episcopo Alexandrino
 felicitis memoriæ expulsi, non solum in singu-
 lis civitatibus excommunicati, sed etiam ab
 universo Concilio Nicæno anathematizati,
 quorum crimen maximum est, cum non in
 hominem peccent, sed in Jesum Christum
 Filium Dei viventis, isti, inquam, Ariani
 abjecti, & in tota Ecclesia infames, tamen
 bodie a quibusdam in communionem recipi*

Sæculum IV.
A. C. 342.

Sup. S. IV.

p. 742.

S. Julii
Epistola.

Sæculum IV. dicuntur! non puto, vos ipsos sine indignatione hæc audire posse. His addit S. Je-

A. C. 342. lius; a Gregorio intruso Episcopo Alexandrino ad se Romam missos esse Campanam, aliosque Arianos manifestos, atque iterum, ipsos eorum Delegatos Marcellinum, Martyrium, & Hefychium persuadere voluisse, ut Pisto in pace haberet, quem ante Gregorium ad Cathedraliam Alexandrinam destinaverant; inquit: quæso! edicite! quinam illi sunt, qui Conciliorum auctoritatem vilipendunt? illi certe, ut ego quidem existimo, qui trecentorum Episcoporum suffragia nihil faciunt; nam quis nescit, Arianorum heresim ab omnibus orbis terrarum Episcopis damnatam, atque proscripam? plures autem sunt, qui Athanasii, & Marcelli fidem ore, & calamo defendunt. Testimonio proborum virorum tenebamus, Marcellum in Concilio Nicæno Arianis virili constantia obstitisse, Athanasium in Concilio Tyriensi ne quidem fuisse condemnatum, & in Mareotide, ubi in facta ejus inquisitione agunt, non fuisse præsentem; non ignorantis autem, Chari fratres! ea, quæ in partibus unius absentia sunt, nulla esse, & suspecta. Hæc omnia cum scirem, nihilominus, ut veritas clarius eluceret, nec præjudicio contra vos, aut contra eos, qui illorum causæ faventes nobis scripserunt, locus esset, omnes huc ad nos vocavimus, ut

omnia

omnia in Concilio matura deliberatione Sæculum IV.
pensarentur, ne aut innocens condemnare- A. C. 342.
tur, aut absolveretur reus.

Nemini mirum videatur, quod Papa, ad Eusebianos scribens, Arianos depingat tanquam hæreticos, quos omnes Boni rejicerent, & abominarentur, id enim ipsi Eusebiani aperte negare non audebant, & quamvis eorum factio vires omnes ad hanc hæresin restituendam, seu potius conservandam conferret, maxima tamen solertia cavebant, ne Arianos se dicerent, aut interrogantibus faterentur. Id ex prima fidei formula, quam Antiochia in festivitate Dedicationis professi fuerant, dignoscitur. Illo tempore nihil aliud sibi esse propositum, videri volebant, quam condemnationem Athanasii, Marcelli, aliorumque inimicorum suorum urgere, atque, ne in suas Sedes reponerentur, prohibere.

S. Julii Papæ
Epistola in
Eusebianos.

Eusebiani, ut Conciliorum auctoritatem extollerent, exempla eorum, a quibus Novatus, & Paulus Samofatenus damnati, adduxerant; ad hæc SS. Pontifex respondet; His exemplis Concilii Nicæni auctoritatem firmari, & Arianos, ab hoc Concilio damnatos, non minus hæreticos esse, quam Novatiani, & Paulianistæ essent. Aliud etiam facinus in Concilium Nicænum ausos esse, objicit, nempe transtulisse Episcopos; utque confundat,

Sæculum IV. in eos ipsos, quæ ad Ecclesiæ Romanæ
 A. C. 342. extenuandam auctoritatem producerant,
 retorquet. *Si vere creditis, inquit: digni-
 tatem Episcopalem ubique æqualem esse
 fallique eos, qui ex amplitudine urbis, quæ
 quisque sedet, Episcopi potestatem metiri
 volunt, illum, cui modica Ecclesia com-
 missa fuerat, in ea relinquere oportebat,
 ipsumque non transire ad alienam; non
 oportebat, inquam: Ecclesiam a Deo
 traditam, imo Deum ipsum, qui tradidit,
 contemnere, ut vanam hominum glo-
 riam captaret.*

De temporis brevitare, intra quod ad
 Concilium venire debuissent, querentibus,
 respondet; inanem esse excusationem,
 cum ne quidem se in viam dede-
 rint, suosque Presbyteros usque ad me-
 sem Ianuarium fuisse detentos; argu-
 mentum ergo esse, quod causæ suæ dissi-
 derent. Querebantur præterea, quod
 soli Eusebio, & non magis sibi omnibus
 scripsisset; ad hoc ait, se illis solis res-
 disse, qui prius ad se scripserant, & sub-
 jungit: *sciendum autem vobis est, quam
 solus scripserim, non tamen scripsisse ex
 mea unius sententia, sed omnium Episco-
 porum Italiæ, & vicinarum Regionum,
 nolui ab omnibus petere, ut scriberent,
 eis, ad quos scribebam, tanta litterarum
 copia molestus essem. Interim tamen Epi-
 scopi dicta die advenerunt, & in eandem
 senserunt.*

sensere sententiam. Ex his colligitur, Sæculum IV. A. C. 342.
 hanc Julii Papæ epistolam Concilii Ro-
 mani Decretalem esse, in qua non sibi
 soli definiendi auctoritatem attribuit. (*)

§. XXV.

Continuatio epistolæ Julii Papæ.

His discussis S. Julius ad summam rei
 venit, probatque, se non temere, p. 745.
 sed juxta æquitatis leges S. Athanasium,
 & Marcellum Ancyranum in suam Com-
 munionem recepisse; *Eusebius*, inquit:
prior mihi scripsit contra Athanasium, vos
ipsi nuperrime scripsistis; at altera ex
parte plures Episcopi Ægypti aliarumque
Provinciarum pro ipso ad me scripserunt;
litteræ, quas ad me dedistis, non constant
sibi, posteriores prioribus contrariæ sunt,
nihil probant. Præterea vos vultis, ut
fides vestris litteris habeatur, quare au-
tem eadem fides contraria scribentibus de-

Ee 4 nege-

(*) Ad hunc locum dicit Anonymus I. virtute
 Potestatis, a Jesu Christo S. Petro concessæ, fa-
 tis Auctoritatis esse Papæ, ut solus ea præcipiat,
 quæ ad Ecclesiæ Regimen pertinent. Quæstio
 delicate tractanda! interim istud ex universa Hi-
 storia Ecclesiastica liquet, SS. Pontifices in causis
 majoris momenti S. Pauli dictum observasse;
 multa mihi licent, sed non omnia expediunt,
 I. Cor. 6, 12.